

Exfear, el país ocult

Al sortir de l'escola, la Nia i l' Azy que portaven un braçal de Catalunya amb la paraula "Guia", escrita amb lletres de color negre van anar cap a casa per jugar al jardí, abans havien d'agafar els abrics..Van anar a obrir el gran armari de color grana; aquest armari havia estat propietat dels avantpassats dels seus avis. Segons una llegenda explicada pels pares, guardava molts misteris. Inesperadament mentre buscaven les jaquetes es van trobar que l'armari no tenia fons.

Es van posar les jaquetes i sense gens de por van començar a explorar el carrer estret i fosc on només s'albirava una llum petitíssima al fons. Estaven molt impacients per saber què s'amagaria darrere la llum. Exploraven a corre cuita, nerviosament, la llum cada vegada era més gran. De sobte van descobrir un paisatge meravellós. Es van quedar bocabadades, davant d'unes formes cantelludes i colossals, tapades per una cortina de neu. Quant la van travessar van veure uns pins blancs coberts per un polsim blanc talment com si estessin adornats de petites partícules salades.

Aquests pins eren màgics i verdosos. Quant es tocaven, sortia una resplendor preciosa en forma d'Aurora Boreal de color verd fort i ataronjada amb uns tons molt brillants. Si es mirava a l'esquerra es veia lluir una font glaçada en forma de cercle. El brollador d'aquesta font era un curiós pingüí congelat que si es mirava fixament es començava a desfer ràpidament. De cop i volta va començar a sonar una música molt moguda. La cançó tenia una lletra força manefla que explicava que la mirada humana podria desfer l'encanteri de la bruixa Cisteransa sobre el pingüí i descongelar-lo.

I així va ser, una vegada recuperat el pingüí començà a explicar la situació del país Exfear i de la seva bruixa:

- Diuen que aquesta bruixa és molt malvada, té moltes arrugues, aranyes i lleganyes... La seva boca és especial: no té dents. Aquesta bruixa és la reina d'Exfear. Té una mania molt empipadora i es que si veu algú que es diverteix el congela.

Per això elles van trobar el pingüí congelat. Estava ballant i s'ho passava pipa. Van decidir iniciar la recerca del castell acompanyades del pingüí.

Una vegada allí només mirar cap el castell van sentir un calfred que els recorregué tot el cos. Era molt tenebrós i entre les ombres van veure una figura. Era un ogre. Era de color taronja i negre. El seu nas negre com la gola del llop i semblant a una patata. Els seus ulls d'un color vermell intens. El seu nom era Ketch. Era l'esclau de la bruixa Cisteransa . El pingüí va explicar que la bruixa es portava entre mans un pla molt i molt malvat: Destruir tot el poble d'Exfear.

Al cap d'uns minuts i sense pensar-s'ho van decidir entrar al castell per la part del darrere. Van entrar d'amagat fins a la cambra on hi havia l'ogre Ketch. Quan els va veure es va preparar per lluitar amb ells. De seguida, el pingüí, va treure uns pastissos. Les nenes es van quedar parades i van dir-li que eren els pastissos. Ell no els ho va dir, simplement va demanar que es limitessin a mirar. L'ogre els va agafar i se'ls va menjar tots com si fos un pobre mort de gana. Al cap d'un moment va caure a terra adormit.

Llavors es van ficar a córrer per aturar el pla malvat de la bruixa. Una vegada localitzada, el pingüí li va tirar una bomba de fum i mentre la bruixa deia: - maleïts!! li va llençar un verí mortal per la boca, al cap d'uns instants la bruixa va esclatar.

Va començar a caure pedretes amb pols, les nenes i el pingüí van marxar esperitats perquè el castell es començava a ensorrar. Tot seguit l'ogre es va despertar just per contemplar com li queia un roc gros i pesant a sobre que el va matar.

Les nenes ja fora del castell van veure com començava a sortir el sol de primavera que desfeia tot el gel d'Exfear. Va sortir un

paisatge de colors verds, un paisatge inimaginable amb un arc de Sant Martí impressionant.

La Nia i l'Azy van preguntar al pingüí si volia anar al zoo perquè així es podrien veure més sovint. El pingüí després de rumiar-ho amb un toc d'inseguretat va dir que sí i tot seguit van tornar a l'armari sense fons. El pingüí, estava content de la seva decisió, ja que a partir d'aquell dia va poder compartir les aventures amb les nenes. Junts van decidir tancar per sempre més amb pany i clau l'armari.

Exiquo Ruiz
Ferran Terribas
Arnau Vives

5è i 6è de primària.